

Борис Щерн

Горинич

Бащата на Горинич беше убит от скитите; те го скалпирани и разпиляли трупа му в степта. Майка му не си потърсила втори мъж, отлетяла в гъстата гора – там, откъдето извираше Горин река, и до края на живота си възпитавала своя син.

– Твоята Дясна глава е по-далече от сърцето и затова основната ѝ работа е да мисли яко – учела го майка му. – Тя е длъжна да усвоява различни науки и да взема правилни житейски решения, като се съветва, разбира се с останалите.

– Без чувства умът е жесток – напътствала го майка му, – затова Лявата глава ще чете старинни романи, ще съчинява стихове, ще ме целува по челото и ще свири на някакъв музикален инструмент.

– Е, а Средната... – майката галела Средната глава по врата – ще яде и пие за трима, защото нейният хранопровод е най-удобен за преминаването на храната в стомаха. Няма нужда да чете, а трябва да мисли за здравето на целият организъм, понеже всеки негодник може да обиди един хилав дракон.

Накратко давала на сина си разностранно възпитание.

Накрая от Горинич израснал красив дракон, той изслушал и последните наставления на умиращата си майка:

– Бъди силен, умен и добър... – говорела вече с мъка майка му – И най-главното ... ожени се по любов, но ако не успееш да си намериш невеста, не отивай в инкубатора...

Горинич се учудил и решил да попита, какво е това инкубатор, ала майката не могла да каже нищо повече и скоро умряла, завещавайки гъстата гора и добрите съвети.

След като погребал майка си, Горинич дълго и самотно живял в гората; изгладнеел ли – ходел на лов за мечки; никого не закачил без причина; два пъти се сбил с дървари и се помирил; веднъж обаче така освирепял, че дълго не можал да дойде на себе си: дошло при неговото леговище някакво немито чучело в железни доспехи, извадило меч и казало:

– Ако река, главата ти ще отсека!

– Почакай, друже! Хайде да си поговорим – удивил се Горинич, но чучелото се нахвърлило върху него и ударило с меч си най-малката глава. Средната глава изревала, разкъсала коня и го изяла: безумното чучело пропълзяло в храстите, а Главната глава още дълго мърморела:

– Глупачке, изяла си не когото трябва!

Оттогава Младата глава има особен знак – белег на шията.

Минало още време и на Горинич му станало толкова тъжно, че ако

шеш вий с цяло гърло. Счувал му се, накакъв зов... сякаш някой го викал с ласкав глас; а кой и къде – неизвестно. Страдал от безсъница, станал нощна птица, летял над гората, разпъждал всички. Сутрин си отспивал на брега, наблюдавайки с някое око как по реката плуват търговци. Омръзнала му гъстата гора. Започнал да си оплаква живота, като го наричал „трижди проклет“; не знаел какво да прави, къде да иде; ровел в себе си, търсейки причината за своето униние, и накрая решил да се ожени.

По-малката глава веднага се разчувствала: вярна женичка, малко наследниче, радост на старини...

Средната не била против да се ожени, ако му поднесат жена на тепсия. Тогава – да. А инак – не.

Дошло време да мисли Главната глава. Животът му, общо взето, е уреден, има си работа: ако поиска – ще полети, ако поиска – ще хапне, ако поиска – ще поспи, а с жена неизвестно как ще бъде всичко... ще му се падне някоя свадлива драконица и тогава пътят е един: от сипея, та в реката. От друга страна, трябва да се рискува – животът си върви, а всички тези отрицателни емоции са вредни за здравето – с такава постоянна депресия няма да изкара дълго и... край.

Трябва, трябва да си избере подходяща невеста и да се ожени по любов, както завеща майка му.

Речено – сторено. Измъчен от поредния пристъп на тъга, Горинич зарязал всичко, хвъркнал в мокрото небе и, гонен от инстинкта, полетял на югоизток през три морета и два континента към южния архипелаг в град Дракопол – тогавашната драконова столица.

Летял той, оглеждайки се наоколо с надежда да срещне бъдещата си съпруга, но срещнал само един млад, ала вече грохнал дракон, който едва-едва мърдал с криле ниско над земята... нито подемна сила, нито летателни качества, отбелязал горинич.

Запознали се. Грохналият дракон попитал със слаб глас не е ли виждал Горинич по пътя си плантация от мак или коноп, обаче веднага, забравяйки своя въпрос, замърморил нещо трудно разбираемо:

– Началникът пита: клеймо ли ти е дотрябвало на челото? Аз му отговарям: никому не преча. Началникът: избирай едно от трите – да ходиш на лов за хора, да бъдеш таен осведомител или хамалин в инкубатор. Да се работи, казва, трябва!

Чувайки за инкубатора, Горинич застанал нащрек:

– Хамалин може би не е лошо...

– Хамалин в инкубатор? – уморено се учудил Грохналият дракон. – Инкубатора днес-утре ще го взривят, а на мен какво, да не ми е омръзнал животът? Ти откъде се взе такъв съветник?

Горинич му обяснил, че се е взел от гъстата гора при Горин река и се отправя към Дракопол да си търси невеста.

– Ти комай си хлътнал в ледник и си проспал там няколко века! – шашнато казал Грохналият дракон, изгубил сетни сили и паднал на земята като празен чувал. После попитал отдолу: – Може би ти и родители си имал и на стари години те са ти завещали да се ожениш по любов?

Горинич потвърдил, че да, имал е, завещали са му. А всъщност за какво става дума?

Грохналият дракон ококорил всичките си очи:

– Общо взето излиза, че ти нищо не знаеш за съвременната любов? – Тогава слушай. Любовта сега е такава: ако драконът иска наследник, отива в инкубатора и си занася у дома яйчице, от което се излюпва това, което драконът иска. Ето ти и цялата любов.

– Но какво излиза тогава?...

– Драконници? А тях ги няма. Изчезнали са. Така че давай... запази си заранта поотрано ред, покажи паспорт, вземи си яйчице и бягай подаль от инкубатора. А сега се отдръпни, ще се заразиш.

Тук Горинич отскочил встрани и продължил своето пътешествие в пълно недоумение – та той дори паспорт нямал. Както мислел за паспорта, се заплеснал и бил обстрелян от земята с барутни ракети. Този салют не можал да му навреди, но все пак се издигнал по-високо, за да не плаши нервните жители на тая страна.

Летял три дни и три нощи и накрая съгледал долу драконовата столица – притиснат от облаци град с многоетажни леговища и с парцали мъгла в пролуките. Горинич дълго летял над Дракопол, взирайки се в тъмнината поне за една жива душа, докато не видял долу движещи се огънчета. Наклонил се на крило и започнал да се приземява.

Това било процесия. Отпред носели някого – вероятно го погребвали. Многобройни зъбати глави били вдигнати нагоре, те непрекъснато издухвали от гърлата си горяща смес. Всичко това напомняло факелно шествие. Димът се смесвал с мъглата, а пък огнените струи, изтръгнати от гърлата, се свивали в огнени кълба и бавно гаснели, разпръсквайки искри. Миришело на алкохол и сяра.

Изведнъж онзи, когото носели, се замаял и завикал:

– Постъпвайте в ДОЖ, постъпвайте в ДОЖ!

Процесията шумно въздъхнала и през три стъпки изскандирала в

отговор същото това. И отново в мрака зашляпали през локвите.

Горинич се вмъкнал в опашката на процесията, състояща се изключително от самци, изпъчил Главната глава и решил да не си ходи, докато не изясни всичко. Бутнала го някаква намръщена личност и запитала подозрително:

– Ти кой си? Жених?

– Жених, жених! – чистосърдечно се съгласил Горинич.

– Тогава не изоставай – поомекнала намръщената личност.

– А какво е това ДОЖ? – попитал Горинич, подскачайки, за да влезе в срак с другите.

– ДОЖ? Доброволно общество на женихите. Ти откъде се взе бе, тъпак?

Горинич искал да обясни, че се е взел от Горин река, но отпред пак се раздал призивът на предводителя, тълпата отново отговорила – и отново тишина.

„Доброволно общество на женихите... – съобразявал Горинич. – Където женихи, там и невести...“

Изведнъж Средната глава – от закачливост ли, що ли? – изскочила изпод крилото и жизнерадостно завикала:

– А къде са невестите?!

Сработил условният рефлекс на тълпата, всички закрещели, без да мислят; в същия момент се чул поредният взрив на предводителя, най-дисциплинираните дожи се опитали да отговорят, врява неопикуема... накрая процесията окончателно спряла и се объркала.

– Стой!!!

Спрели. Към опашката на процесията дотичало страхотно чудовище с две дузини глави, с камшик.

– Кой е подстрекателят?

Горинич тутакси бил издаден от намръщения си съсед, чудовището го измъкнало от строя и ревноло:

– Кой си ти? Да викаш без разрешение?!

Отпред креснал предводителят:

– Да се разстреля и на конкурса! Какво се занимаваме с него?

Чудовището се вкопчило в трите шии на Горинич и го повлякло край процесията, търсейки по-удобно място. Горинич се озъртал в недоумение, но не срещнал нито един съчувствен поглед. Горинич разбрал, че смъртта е близко, а той още не се е оженил! Задържал се на нокти и изпълнил бойния похват – както го е учила майка му: съборил чудовището на гръб и му извил трите глави.

Свободен е! Да бяга! Да лети!

Но тук на писъка на чудовището пристигнали навреме доброволни помощници и с тази тълпа Горинич вече не можел да се справи. От всички най-се стараел намръщеният му съсед. Те налегнали Горинич, завързали го и го повлекли.

– А ето и ограда! Подходяща! Вържете го за оградата и запалете екстремиста! – викнал намръщеният съсед.

Привързали Горинич към оградата. Раздала се команда:

– Доброволци, при мен! А ти се махни, сополивецо! Излишните глави под крилето! Със запалителната смес...

Изведнъж над оградата зад Горинич изскочила глава в забрадка и закрещяла:

– Гадове, почакайте да сваля бельото! Ще ми запалите бельото!

– Сваляй по-бързо, че и така закъсняваме!

– Все нямат време... – занареждала главата в забрадка.

Горинич не съобразявал нито с Главната, нито с Най-малката, затова пък Средната глава вече разкъсвала въжетата и събирайки цялата Гориничова мощ, за да изтръгне оградата от земята и затрупа с тази ограда доброволната команда. Отзад, сваляйки бельото, главата в забрадка продължавала нещо да бърбори. Горинич се заслушал:

– Не разбирам, момко, от нашите ли си, що ли? За какво са ти те? Дръж се! Има засада... сега ще повалим оградата и ще те прегазим.

– Свали ли бельото? Махай се!

– Свалих, свалих... На!

Над оградата сякаш засъскала змия – някакъв вързоп излетял и паднал в тълпата. Взривът разкъсал процесията; покрай Горинич прелетяла учудена откъснатата глава на намръщения съсед; Горинич паднал с муцуна в локвата, върху него паднала оградата, върху нея тръгнали, разпръсквайки огън, дракони в черно. Писъци, стонове на ранени, битка в мъглата...

Когато Горинич дъшъл на себе си, го влачели някъде със завързани очи. Той чул: „Внимание, яма!“ и се строполил в някаква яма. Накрая махнали превръзката и той замижал от ярката светлина на насочмена в очите му лампа.

– Отговаряй, без да мислиш – раздал се властен глас зад лампата. – Името!

– Драконич – отговорил Горинич, без да се замисля. После помислил и се поправил: – Горинич.

– Хубавичко начало... имате две имена? Кое от тях е истинското?

– Последното.
– Паспорта!
– Нямам паспорт.
– Още по-добре! Какво правехте онзи ден на площада на Измрелите динозаври?

– Никога не съм бил там – учудил се Горянич. – Аз токущо пристигнах в Дракопол.

– С каква цел?

– Разбирате ли, реших да се ожена...

– Не се преструвайте – заплашително казал гласът.

Горинич побързал да обясни:

– Работата е там, че моята майка ми завеща да се ожена по любов...

Махнете лампата, аз и така виждам добре.

– Лъжете! Вие не можете да видите!

– Но това е истина. Зъбите ви растат не навътре, а навън. Лявата ви глава има такъв болнав цвят, сякаш втора година седите в това подземие. Дясната ви глава изглежда не по-добре. Вие определено трябва да се проветрите.

Драконът Болнав цвят изругал и изключил лампата.

– Трета, трета година седя тук – промърморил той. – Седя тук заради вас, а вие не го оценявате. Вече и словесен портрет ми съставихте...

– Ние даже не се познаваме, а вие заради мен седите в тази дупка! – учудил се Горинич. – Идете малко да похвърчите!

– Е, не че буквално заради вас – поправил се драконът Болнав цвят. – Но заради вас също. Аз седя тук в името на прогреса на всички цивилизовани дракони. По-добре да се върнем ето към какво... Готов съм да повярвам, че не сте инкубаторен. Изглежда, вие действително сте натурален дракон. Проявили сте отлична издръжливост, когато за малко не са ви изгорили жив. И въобще... харесвате ми. Бихте ли могли от сто крачки да уцелите с арбалет теменужка? Или да речем, бързо да съчините оригинално стихотворение по зададена тема?

– Бих могъл... но защо са тези странни условия?

– Съчинете четири реда на тема „Безсъница“.

– В рима или в бял стих?

– Както искате.

Главната и Средната глави със съмнение погледнали Най-малката, а тя, притваряйки очи и раздвижвайки устни, издекламираше:

В бесен бяг препускат мисли,
в очите пепруди бягат,
като кошер е в главите,
ни една не спи.

Драконът Болнав цвят три пъти тъпо премигнал, почесал се с нокът под крилото и промърморил:

– Според мен се ядва...

– За какво са ви стихове?

Болнавият дракон не отговорил и скочил. В дупката на тавана се провтели две персони. Първата, седмоглава, в куртка с външни джобове, от които стърчали носни кърпи и моливи, скромно седнала встрани, а драконът Болнав цвят затичал към персоната и нещо зашепнал. Горинич веднага разбрал кой е господар тук. Вторият гост приличал по дрехите на първия, но бил, разбира се, не персона, а едноглавец. Имал само една глава, ала и тя с каторжно клеймо. Вместо другите глави стърчали акуратни чукани. Изглежда бил телохранител, но естествено не на собственото си тяло. Той закачил кепето си на рогатата закачалка, настанил се зад гърба на Горинич и започнал да почиства ноктите си с пила.

Докато драконът Болнав цвят се шепнел с важната персона, Горинич разглеждал помещението. Несъмнено тук някога се е помещавал зеленчуков склад. Миришело на картофена гнилоч, в ъглите на мехури била избила плесен. Оскъдна мебелировка: маса, сейф, закачалка, под закачалката топли пантофи, кошче, едноглавец, над едноглавеца...

На стената над едноглавеца висял портрет на прекрасна драконица. С двете си прелестни главички тя тъжно гледала в прозореца, а погледът на третата бил устремен право към Горинич. Художникът се бил постарал – извивките на шийките, прозрачни крилати ципи, тънките рогови пластинки на гръбнака – всичко било натурално. Нещо се случило с Горинич – Средната глава се задавила, защото вечно дъвчела нещо, на Най-малката ѝ потекли сълзи от очите, а от Главната излетели всички умни мисли.

– Той е или ченге, или този, който ни е нужен – шепнел в това време драконът Болнав цвят.

– Сега ще проверим това – персоната се обърнала към едноглавеца: – Попитай го, Приятелче, не е ли шпионин.

Приятелчето поставило пилата в джоба на гърдите си, бавно се приближило към Горинич и му лепнало такъв шамар, че Най-малката глава се прекатурила назад. Веднага последвал втори удар и в Главната

глава всичко се завъртяло. Приятелчето замахнало трети път, но Средната глава вече поела командването. Тя хванала едноглавеца за шията и я завързала на възел, от който, като панделка, стърчала удивена глава. После Горинич настъпил едноглавеца по опашката. Онзи заврещял, заблъскал се и излетял към тавана; Горинич насочил неговия полет в кръг, развъртял го и то хвърлил. Приятелчето се врязало в стената, разплескало се на нея като мокър апарцал, разрушил я и притиснал в съседния килер някакво зелено драконче със записваща апаратура, която она монтирал на дъното на обърнатата мръсна бъчва.

Зашеметената персона и драконът Болнав цвят боязливо погледнали в дупката. Там, засипано от мазилка, нещо падало, охкало и се разплитало.

– Ей че сила! – възхитила се персоната.

– Какво искате от мен? – ревнол Горинич.

– За да разберете, по-добре да започна отдалече – отвърнала персоната, демократично настанявайки се направо на стола.

– Отдалече ще бъде дълго – казал Горинич, присегнал се към персоната и събрал главите ѝ в букет. – Отговаряйте, ако обичате, само на моите въпроси. Име?

– Про... Протозавър.

– Да се стреля в теменужка и да се съчиняват стихове – това за какво е?

– Това са първите два тура на конкурса за женихи... не... не ме дупшете! Общо са седем тура... кой повече ще изяде, кой повече ще изпие, кой по-надалече ще скочи, кой по-бързо ще прелети... а последният тур е решаване на логически задачи.

– Това пък защо е?

– Е... за проверка на умствените способности.

– Що за глупост?! – изкрещял Горинич. – Къде са невестите?! Кому са нужни тези съревнования? Стоп... къде?!

Последният въпрос се отнасял за дракона Болнав цвят, който бягал накриво към прохода на тавана.

– Аз... аз точно не зная... – проломил драконът Болнав цвят. – За драконовия прогрес ми обясняваше ето той... господин Протозавър.

– Не слушайте будалите, драги Горинич – прибързано казал Протозавър. – Прогресът на драконовата цивилизация – това е фраза за краткост. Ако някой попита: „За какво се сражавате?“, то, за да не съобщават цялата програма, му отговарят: „За прогреса на драконовата цивилизация“.

– Разбрано – удивил се Горинич. – А сега искам да знам: вие сте тези, които искаха да ме изгорят, или тези, които седяха в засада?

– Ние сме тези, които седяха от другата страна на оградата! – гордо отвърнал Протозавър.

– А тези, които отиваха на съревнованието за женихи, ваши врагове ли са?

– Дожите от обществото на женихите? – ухилил се Протозавър. – Не. Просто вървеше тълпа. Ние ѝ дадохме малко акъл. Нашите врагове са къде по-страшни.

– Вие ме заинтригувахте! През целия си живот не съм имал все още нито един враг. А ако напердаша някого, то е без злост. Разкажете ми за своите врагове.

– Точно това исках. Запомнете, драги Горинич, това не са мои лични врагове, а врагове на цялата драконова цивилизация. А значи, и ваши врагове. Схващате ли? Те са два вида: стратегически враг и тактически враг. Сега на планетата се развива чужд за нас разум, скрит в черепната кутия на приматите без опаска. Те са нашият главен враг.

– Хората? – удивил се Горинич. – Аз познавах отблизо един дървар. Беше голям философ, макар и пияница. С него беше интересно. Попадали са ми и драки...

Запознали сте се с някакъв пияндур и сте готов да го разцелувате! – извикал Протозавър. – Не споря, сред тях може да има отделни нелоши личности, но какво от това? Те всинца ни ще унищожат, а добряците като вас ще заставят да влачат греди на сечището. Погледнете в какво се изродиха слоновете – а какви надежди даваха! Планетата е твърде малка за двама. Низшият разум е длъжен да загине!

– Низш, висш... как ги определяте?

– Който е по-силен, той е и по-горе! Те заселват планетата, а ние се притискаме към Дракопол. При нас има тълпи от безработни и бездомни женихи, инкубаторът пуска по двеста нови дракона на ден – и в такава ситуация предлагате без жестокости?

– Аз нищо не предлагам. Въобще ми е чужда цялата тази вражда. Искам да се ожена и да си отлети у дома.

– Затова сте ни и нужен! – възкликнал Протозавър. – Женете се! Вземайте си жена и изчезвайте!

– Откъде жена, каква жена?! – ядосал се Горинич. – Нищо не мога да разбера! Не съм срещнал още нито една драконица, затова пък вчера... или това беше днес?... цяла тълпа напираше на съревнованието на женихите!

– Вие знаете ли кой е изобразен на този портрет? – попитал Протозавър.

– Н-не... Но много бих искал да узная.

– Това е последаната драконица на нашата цивилизация. Да, последната, не сте чули погрешно. За правото да я притежават се провеждат регулярни съревнования. Вие искате ли да станете неин мъж?

– Да... Но съревнованията!

– Погледнете този наивен юноша! – прихнал Протозавър и плеснал с криле.

Драконът Болнав цвят сервилно хихикнал, Едноглавецът подал от пролома своята чумава глава и боязливо погледнал наивния юноша.

– Само вие можете да спечелите това съревнование! Вие и никой друг! Вие нямате конкуренти. А сега да поговорим за нашия втори враг. Нейният баща, Хилядоглавият дракон, се е побъркал на тема избор на мъж за дъщеря си. Той насила кара цялото възрастно население да участва в тези унижителни съревнования. Четири пъти в месеца под смъртна заплаха тълпи дракони се събират на площада на Измрелите динозаври и започват да плюскат, пият, скачат, да решават логически задачи и нито една душа не може – а главно, не иска! – да стане победител.

– Защо ги принуждава?

– И аз питам: защо? Никому не са нужни жени, инкубаторът е напълно достатъчен. Работи с пълна мощност, производството на бойни дракони е уредено. Време е да почне античовешката война, а ние се ограничаваме с нелегален свободен лов.

– За какъв лов става дума?

– Приятелче, разкажи!

– Нека само не се бие – предпазливо казал Едноглавецът.

– Няма – обещал Протозавър.

– Добре – съгласило се Приятелчето, но от пролома все пак не излязло. – Ловят се на примката. Аз се крия в тръстиковите храсти, а моят колега – той има две глави, представителен е – се нацапва с разноцветни бои, завързва се с въже и започва да кръжи в небето... ето така... разпростирайки криле. Много е красиво. Жителите изскачат от домовете си и крещат: „Не бойте се, деца! Това не е истински дракон, а книжен! Никакви живи дракони няма, в природата, така каза господин губернаторът!“ И започват да плюят колегата ми – нагоре, значи. Като се наплюят до насита, бягат към онова място, където се спуска въжетото, за да купят от пътуващия търговец този книжен дракон. А търговецът съм аз! Привет, граждани! Те се вцепеняват от ужас, нали съм страшен, а аз

започвам да обядвам и изяждам тези, които са по-близо – ахмаците, тичащи най-бързо от всички. Моят колега казва, че по този начин сподобстваме за подобряването на тяхната порода – най-глупавите не оцеляват. Останалите ги подреждам в колона и с маршова песен към къщи! Който не пее, него за вечеря! Пристигаме, а там книжният дракон – тоест моят колега – вече причаква своята порция. Още един ден закуваме и обядваме, но не изяждаме всички, оставяме и за разплод. Колегата казва, че законите на еволюцията са непоклатими и ако сега не оставим за разплод, утре ще останем без обяд. После отлитаме за друго селище и там правим нов трик. Аз отново се крия в тръстиковите храсти...

– Достатъчно – прекъснал го Протозавър, виждайки, че Горинич се готви да откъсне и последната глава на Приятелчето. – Лично аз не одобрявам този жесток лов, но какво да се прави, като Хилядоглавият дракон се е побъркал? Ние решихме да го убием и да завладеем трона. И започнахме да го убиваме и вече постигнахме добри резултати...

– Вече сте постигнали? – поразил се Горинич. – Не разбирам... Убили сте го или не сте го убили?

– О, не всичко е така просто! При Хилядоглавия дракон обичайната логика не минава. Ние през цялото време все го убиваме, а той още е жив. Да знаехме координатите на всяка негова глава! Но това никой не знае, дори снимка от самолет не помогна. Никой друг не го е виждал. Сякаш го няма никъде... но в същото време той е навсякъде.

– Излиза, че... това е алегоричен дракон, що ли? – предположил Горинич. – Така да се каже, обобщен образ...

– Не, не! Той действително съществува. Той е биологичен обект, там е и работата! Не забравяйте, че има хиляда глави, всичките са хитри и се укриват. Ние дълго не можехме да решим тази задача с хиляда неизвестни и ето аз... от скромност ще кажа „ние“... и ето че ние я решихме. Какво попитахте?

– Не, нищо. Чакам развързката.

– Той се крие под земята – тихо казал Протозавър, а най-предпазливата му глава се огледала.

– Как така под земята? – също тихо попитал Горинич. – Там не може да се диша!

– Той се е закопал на голяма дълбочина в земята, а главите си е оставил отвън.

– Че къде са тези глави? Щяха да се виждат!

– Замаскирал ги е.

– Как?

– Отгатнете сам – отвърнал Протозавър с онова особено удоволствие, с което се предвкуса неправилният отговор.

– Сега ще опитам. Така. Така е твърде просто. Хилядоглавият дракон живее в канализацията. Нощем неговите глави отварят люковете и дишат свеж въздух.

– Вие сте мислител! – възхитен го похвалил Протозавър, измъкнал бележник и нещо записал. – За канализацията не помислихме. Утре ще се наложи да взривим градската канализация.

– Почакайте с взривяването! Аз се пошегувах!

– Ние ще я взривим, какви ти шеги... Е, а останалите глави къде са според вас?

– Стига вече! Аз пак ще се пошегувам, а вие ще почнете да взривявате!

– Хилядоглавият дракон живее на съседната улица – казал Протозавър и направил многозначителна пауза. Чувало се как в мазилката шуми уплашеното зелено драконче. Едноглавецът му шътнал: – Ей, ти, тихо!

– Където и да се намираме, той ще живее на съседната улица, в съседната къща, в съседната стая – продължил Протозавър. – Той е винаги до нас. Той е разселил своите глави из цялата столица и ги е покрил с държавните учреждения.

Горинич съдържал смеха си, но насмешливата Средна глава чувствала, че няма да изтрае дълго.

– Неговите глави се крият на борсата, в хотелите, в офисите, в малките магазинчета, в инкубатора, дори в римската баня... да, да, да, не се смейте! Във всяко здание с фирма може да се крие глава на Хилядоглавия дракон. Той вижда и чува всичко, което става в Дракопол. Започва работният ден, драконите пристигат в службата – а той е вече там, никъде не е мърдал. Свършва работният ден, всички се разотиват по леговищата и смятат, че са останали сами – а той вече е тук, зад стената на бараката за въглища. Затова ние, проливайки кръв за прогреса на драконовата цивилизация... методично взривяваме, взривяваме, взривяваме и когато бъде взривено и последното имперско учреждение, Хилядоглавият дракон ще загине. Само така! Нека под отломките на сградите загинат стотици невинни! Инкубаторът ще ги възпроизведе. Само вие можете да спрете това кръвопролитие, ако се ожените за неговата дъщеря. Тогава навярно Хилядоглавият дракон ще се опомни и ще се заеме със спасяването на нашата цивилизация. Трябва да поставим санитарен кордон, да се запасим с продоволствия...

– Струва ми се, че всички вие тук сте леко побъркани – тъжно казал

Горинич. – Няма полза от много глави накуп. С вашата крива логика може да се докаже всичко, което ви изнася. Че аз съм квадратен, че вие сте произлезли от празна бъчва, а пък вашия телохранител сте извадили от лехата. Например... сега ще затворя очи, ще плюна на пода и ще докажа, че Хилядоглавият дракон се намира там и само там...

Средната глава с удоволствие плюла на пода:

– Сега да поразсъдим. Представете си, че...

Горинич не довършил. На това място, където паднала плюнката, изтърканите дъски се издули и с трясък се разчупили. От дупката се подава безобразна, покрита с брадавици глава и казала, поклащайки се върху набръчканата шия:

– Е, аз съм Хилядоглавият дракон! Не ме очаквахте? Крилата на корева, застани до стената!

Протозавър и драконът Болнав цвят в ужас се шмугнали в дупката на тавана и, дращейки се един друг, изскочили на повърхността. Там се чули викове, сякаш някой ги подгонил. Скоро някаква муцуна погледнала в дупката и почтително съобщила:

– Избягаха, ваше превъзходителство!

– Изпуснахте ги, а не са избягали! – разсърдила се Главата на Хилядоглавият дракон. – Веднага да се публикува решение за поголовно подяване на крилете. Да се хване всеки, който не ги подреже!

И главата се обърнала към Горинич.

Главата била огромна и приличала на дебела елдова кътма с кафяви петна. От старост се била смъкнала кожата от брадавиците ѝ. Тя криво се ухилила и показала опушените отломки на четири големи зъба. От тази усмивка Горинич не очаквал нищо хубаво за себе си.

– Сега ме слушай – казала Главата на Хилядоглавия дракон. – Тези мерзавци добре ти обясниха всичко, но те не знаят главното. Те не знаят, че драконовият род отдавна е завършил своята еволюция и целият е измрял.

– Вие навярно грешите – плашливо възразил Горинич. – Столицата е препълнена с дракони. Да вземем дори нас двамата...

– Това не са дракони – намръщила се главата. – Това е зловна карикатура на благородните измрели дракони. Родът измря. Живи са само трима – аз, моята дъщеря и ето ти, за щастие се появи. Възможно е в джунглите на Амазонка да живеят още три-четири, но това вече не е важно. Всички останали са инкубаторни. Виждам, че нищо не знаеш за инкубатора. О, това е уникално заведение! По тяхно време нашите далновидни предци взели мерки за спасение на рода. Те оставили в южния

ледник склад с яйца и го завещали на нас, своите потомци – последната драконова популация, казано научно. Ние измирахме нито бързо, нито бавно... но безвъзвратно. Кой отлиташе на лов и не се връщаше, кой отиваше на гости у приятели и не пристигаше при тях, кой лягаше да спи в леговището си и заспиваше завинаги. Старците ставаха все помалко, а нови не се прибавяха. До старост малцина доживяваха. Когато в обществото има малко старци, това е лош признак за обществото. Лично аз споделям мисълта, че ние станахме жертва на пореден експеримент, провеждан от неумолимата природа. Смятам, че разумният дракон е бил само пробно изпитание върху нашата планета. Прекалено много глави. Една е достатъчна. Ние умирахме, това е всичко. Никой не е виновен. Не сме ние бъдещите стопани на планетата. Нашите предци се надяваха, че инкубаторните дракони ще вдъхнат в рода нова искра, но всичките се оказаха премръзнали. В това има също своя велика тайна. Излюпвайки се от яйцата, те се развиват крайно стремително и след две години стават старци – какво ти тук продължение на рода! Всичките са глупави, жестоки, безсилни, гадни и дребнави. Боят се от непознатите, във всеки слабак подозират силния и любезничат пред него, а не разпознават силните и им се надсмиват, за което често получават по муцуната; мнимите обиди помнят през целия си кратък живот, затова пък смъртните оскърбления веднага забравят – ако, разбира се, нещо им обещава – макова плантация например. Ужасно се страхуват да се разболеят и затова на едни целият живот минава в грижи за собственото здраве, пък други по същата причина унищожават своето здраве насъщите тези плантации. Има наистина и по-умни особи – те, както се вижда, са се пазели в центъра на склада и зародишът не е чак толкова премръзнал – за сметка на топлината на другите, разбира се. Такива са още по-страшни! Те са много активни и нещо подразбират. Захванали са да водят античовешка война, глупаците! Ако разберат, че истинските дракони отдавна са измрели, с невиджана жестокост ще унищожат по драконовски целият разумен живот на Земята. А виждали ли са това?

Тук Хилядоглавият дракон някак хитро огънал шия, а главата си промушил в кръга – получило се нещо, много напомнящо фигура от пръсти, каквато понякога, след разгорещени спорове, показвал на Горинич дърварят философ.

– Това е всичко – казала Главата. – Най-накрая се появи истински дракон и сега съм спокоен за своята дъщеря. Тя не ми е подарък... ти още ще потанцуваш на нейната свирка и ще съчиняваш стихове на зададена тема. Тази истеричка е решила да спаси драконовия род – похвално

желание! – дори може да роди с твоя помощ наследник, но въпросът е къде ще се намери невеста за него? Каквото и да стане, аз съм спокоен. Ето ти координатите на малкия остров... лети, не се оглеждай, представи й се и й кажи, че съм умрял. А сега ще взривя инкубатора.

– Не правете това! – възкликнал Горинич. – Това е жестоко... безсмислено!

– Ние пречим, ние не сме нужни – отвърнала Главата и потръпнала. Таванът се затресал. – Това е всичко... Няма вече инкубатор. Аз държах там най-добрата от главите си. Лети, не се оглеждай! Ще бъде тежко зрелище, не е за твоето меко сърце. Обещай ми да не се оглеждаш!

Наложило се да обещае.

Главата прибутала Горинич към отвора, измъкнала се на повърхността и тъжно погледнала след него. Горинич литнал в небето.

– Не се оглеждай! – чул той глас от зеленчуковия склад.

Горинич не разбирал това, което замислял Хилядоглавият дракон, и затова решил да се изхитри – не се огледал, но направил кръг над Дракопол. Над града отново се сгъстявали облаци. Пияните доброволни женихихи се събирали след съревнованието при димящите развалини на инкубатора и викали:

– Гледай какъв майтап! Взривиха инкубатора!

По целия Дракопол проблесвали избухвания, гърмели изстрели, гонели живи кладихи – доброволните команди се разправяли с тези, които не си били подрязали крилетехи. Стотици дожи вече паднали, но пред стената заставали все нови и нови. В мъглата се разнасяли уради на брадвихи, трясък на огради – оградите се разпадали на дърва за ограмния огън върху площада на измрелите драконихи: там били хванали самия Протозавър.

Когато Горинич започнал втория кръг, Дракопол се разтресал. Залютели се леговищата, изстреляли се капаците на канализационните шахти, пропукали се настилките.

Под земята започнал да се изправя Хилядоглавият дракон.

Дим, мъгла и прах обгърнали центъра на столицата, кълбетата покривали и покрайнините. Хилядоглавият дракон се надигнал от складовехи, от хангарите, от канцелариите и всевъзможните заведения; той напругал всички сили, твърде много тежести били застроени над главите му. Хилядата му окървавени глави се извивали, пробивали покривихи, стени, фундаменти и с прерязани от прозорците шии се опитвали преди смъртта си да направят още едно движение, да развалят още една канцелария, да запалят или обгърнат още една цистерна с бензин, да смачкат

още един инкубаторен дож.

А дожите си били подрязали крилете и никой не можел да излети!

Горинич се хвърлил надолу с надежда да спаси който и да е. Той кацнал накрая на града, където имало по-малко пожари. Някъде съвсем наблизко се извисила Поредната глава с пробит череп над развалините.

– Изчезвай! – ревнола Поредната глава, като видяла Горинич.

– Остави ги на мира! – извикал Горинич. – Сами ще измрат след две години!

– Пречиш ми! – простенала Поредната глава. – Те са опасни, трябва да се унищожат!

Поредната глава се замянала в предсмъртна агония и умряла сред камарите строщени тухли.

Горинич се понесъл по улицата с името на Всички влечуги. Улицата се люлеела, Горинич се хвърлил към падащите стени. На разрушения кръстопът той изведнъж налетял на треперещото котило на инкубаторните дракони и се ужасил – те един на друг си били подрязали крилете!

– Какво правите, глупаци?! – изревал Горинич. – Отлитайте! Градът се руши!

– Погледни, не си е подрязал крилете... – тъпо се учудил един от глупаците.

– Мини отдясно! – извикал втори.

Глупашката шайка се нахвърлила върху Горинич, но в настилката се отворила огромна цепнатина и ги погълнала.

– Отлитай! – чула се въздишка от недрата на Дракопол.

Горинич излетял и се отправил към океана.

Хилядоглавият дракон одобрително въздъхнал и се изправил в цял ръст.

Столицата рухнала.

Невестата на Горинич се оказала съвсем същата като на портрета. Те се обикнали не само защото нямало друг избор. Отлетели в своята гъста гора до Горин река, живели дълго и щастливо и родили наследник. Но жена за него вече не се намерила.

КРАЙ

© Борис Щерн
© Кремена Кадийска, превод от руски

Борис Штерн
Горыныч

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/113>]